

د چوکي د هقان

ليکوال: داکټر معمار حشمت الله اتمر
بېخليک: سلواغه/ کال ۲۰۰۷ لمردي

Ketabton.com

سورة المدثر

ليکي پوهه:

سرليک: د چوکي دهقان

ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ، و اتمر ، ،

ابډپټور:

د پڅښتنی ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ، و اتمر ، ،

خپرنډوی:

چاپشمېر: ۲۰

چاپ نېټه: سلواغه/ کال ۱۴۰۷

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بي اخځ بنووني
تري د گټي اخيستنې اجازه نه شته.

لړليک

چوپړی	سرليک
۱	پڅښتنی.....
۲	بسم الله الرحمن الرحيم.....
۳	ليکي پوهه:.....
۴	لړليک.....
۵	تران (پيل، شروع، بريد).....
۷	د يادښتونو له پاره:.....
۸	داستان:.....
۵۰	د چاپ شويو کتابونو لست.....
۵۵	د کار لاندې کتابونو لست.....
۵۶	د وخت او امکان په صورت کې.....
۵۷	د پڅښتنی څټ.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، الْحَمْدُ لِلّٰهِ اِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ خُضُوْعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللّٰهُ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ .

بي پایه ستاينه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماني او کاینات يي د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی.

عظمت، د ټولي نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل يوه بل ناول چې کيسه يي په لغمان ولايت قرغيو ولسوالۍ کې پيل شوي، او ځنډ وروسته الله پای ته رسېدلي ده، وليکم او د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره يي گډ (شريکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجنيران نه دي، او نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې ځانگي مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به

ما دېته اړ کړې چې ليکنې مې توپير و لري او هم به مې مينه وال
ډېر شي.

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو مور له تا
پرته بل څوک و نه وینو او نه يې پېژنو.

ز مور سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور
نخبه پاتې نه شي او د اسلام د دين له سپيڅلو بنده گانو څخه مو و
بولي.

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر
درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې
کتاب د بيا کتنې له پاره، زما سره شريکه کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت

ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

داستان:

واجد خان په قرغيو ولسوالۍ كې يو خان و.

هغه شپږ (۶) ځامن او دوي لورگانې درلودې.

په سيمې كې يې لويه كلا وه.

د يوې كلا په منځ كې يې بله كلا وه، كومې كې چې خان د خپلو اولادونو سره اوسېده، مگر په لويې كلا او د خان د انگر نه د باندې گاونډيان اوسېدل.

په هغوی كې بزگران، ډم، موټلی (موسلی)، لرگي ماتونکی او نور كسبه كاران اوسېدل.

د هغو په جمله كې يوه هم د چوكي دهقان و.

ټول به كلا ته د يوې لويې دروازې نه، ننوتل او وتل.

د ننوتو دروازې مخې ته يوه لويه دېره وه.

د دېرې په يوې څنډې كې يو كوشنی جومات هم و، كوم كې چې د كلي نارينوو، لمونځونه كول.

ماشومانو به د سهار او ماسپښين لمانځه نه وروسته، ديني زده كړې كوي.

جومات د ننه يوه اوږه (حجره، خونه يا كوټه) وه.

اوږې په منځ كې نغری او د پاسه يې موری وه.

الته به د جومات ملا امام اوسېده.

کله ناکله به د لري خای مېلماننه هم اوسېدل.

په نغري کې به د ژمي په موسم کې، اور بلېده (روښانه) او جومات به د همدې او جرې (هجري، کوتي) نه تودېده.

جومات خټين وړ

جومات په منځ کې يې څو د لرگي ستنې (پايي) وې کومې چې په سر کې يې سرونه (کله گي) درلودې چې د لهارو (کوشنيو تيرانو) په ذريعه (واسطه) چت پوښل شوی و.

د لهارو د پاسه شپږ بيا خټه (غوره گل) بيا وچه خاوره او په پای کې اخير شوی و.

بام يې دوي د لرگيو ناوې درلودې.

د جومات فرش خټين او په فرش له پاره به يې د کلي خلکو وچ مونجونه راوړل او بيا به يې پر ځمکې اوارول.

د کلي خلکو به پر اوارو شويو مونجانو لمونځ کاوه.

په هغه وخت کې د نن په شان پلاستيکي فرشونه او غالی نه وې.

د خلکو روزگار هم ښه نه و.

ډېرو خلکو پيسو ټولولو پسي نه گرځېدل.

په لږو به، خلکو بسنه (قناعت) کوه.

ټولو يوه د بل سره مرستې کوي.

په ساده ژوند خوشحاله او شکر گزاره وو.

د جومات نه د باندي کوشنی غولی و، کوم چي تر يوه متر اوچتوالي شاو خوا يې دېوالونه در لودل او په يوه خای کي يې د ننوتو لاره او په منځ کي يې لرگی و.

دا ټول دېوالونه د دي له پاره وه چي، مالونه لکه:

غويان او پسونه د جومات غولي ته د ننه (داخل) نه شي.

دا غولی به د پسرلي، اوړي، مني وخت کي د لمانځه له پاره کارېده او خلکو به په کي لمونځونه ادا کول.

د جومات د ننه به د کلي خلکو د ژمي او يا هم د بارانونو ورېدو په وخت کي کي لمونځونه ادا کول.

د جومات مخ ته لويه بيباله (وياله) وه.

الله به ټولو اودسونه کول.

د کلا په يوې څنډي کي اوچت برج و.

د برج خوا ته يوه غټه د خرما ونه وه، تر اړخ يې د ژمي پيتاوي خای او تر خوا يې کوشنی لښتی تېر شوی و.

الله به د ژمي په موسوم کي د کلي سپين ږيري او ځوانان، لمر ته کښېناستل.

کله نا کله به الله يې اور بل کاوه او ځانونه به يې تودول.

خان الله يو زور کټ درلود او هغه به پر خپل کټ کښېناسته.

سهار به يې توشکه او بالښت پر کټ کښېنوده او دا دنده دکلي د يوه ځوان پر غاړي وه.

د کلي خلک به الله د سهار چای څښلو نه وروسته، راتولېدل او تر غرمې به هغوی الله وو.

دا وخت د کار او بار وخت نه وه.

غنم به شنه او تر یوه څپک به لږ اوچت وو.

ورځې به لنډې وې.

هوا به هم، سړه وه.

وخت هم ژمی وو.

هغوی به هر راز خبرې او تېرې شوي کيسې کوي.

کله د یوه غره او کله به د بل غره خبرې کېدې.

کله ناکله به الله ځوانانو غېرې هم نیوی.

او څه نورو به الله قطي (پرې) کوي او ورځ به يې تېروه.

د غرمې ډوډۍ پر وخت به هر څوک خپلو کورونو ته تلل.

یاد خان الله تر شپېتو (۶۰) جریبو ډېره ځمکه درلوده، د ځمکو شاوخواوي د اوبو لويې او کوشنۍ بيالي (ويالې) وې.

هغه به په ځمکو کې گني، شولي او غنم کرل.

څه ځمکه يې د ترکاری کرلو د پاره بېله (جلا) کړې وه.

د کلي ختیځ لوري ته يې باغ جوړکړی و.

د باغ ځمکه يې هم تر دوي جریبو، ډېره وه.

په باغ کې يې هر راز ونې لکه: نارنجان، لوکات، بهيان، انار او انځر وو.

څه نه ميوه لرونکي و ني لکه گلېد، پنجه چنار، صبر او نبنتر تر سترگو کېدل.

الله خورا بڼکلی گلان لکه رابېل، چمبېل، گلاب، داودي او نرگس هم شتون درلود.

هغه قولبيان (غوايي) او غواگاني درلودې.

څه ځمکه به يې په امانې ورکړې وه او څه نورو ته يې د چوکي دهقان (بزرگر يا کروندگر) نيولی و.

د هغه د چوکي دهقان، ډېر تکړه او قوی و.

د هغه نوم صودر (سودر) وه.

په لمړۍ ورځ کله چې د خان کور ته راغي، سپور خوره وه.

هغه به لس د چرگي هگۍ خامې خوړې.

په دوډۍ خو نه مړېده.

درې څلور ډوډۍ به يې د چای سره، خوړې.

کله به يې يوه وخت او کله به يې دوې وخته ډوډۍ خوړه.

ډوډۍ يې خورا ډېره او بې توله خوړه.

هغه به د جومات په اوجري (جري، خوني) کې اوسېده.

خان هيران و چې د هغه سره، څه وکړي؟

ورځ بله تېره او شپه شوه.

خان هغه ته يوه کوټه ورکړه، کومه چې د کلا دروازي تر څټ (شا) وه.

په کوټي کې يو کټ او يو نيمڅي وه.

کوټي يوازي يوه د لرگيو دروازه درلوده.

د کوټي په منځ کې نغري او د پاسه يې يوه موري وه.

د موري نه به د نغري نه دود د باندې کېده او هم څه ناڅه رڼا راتله.

کله به چې دروازه بنده شوه په کوټي کې به توره تياره وه.

کس به مجبوره شو چې د دروازي يوه پله (ترازه) خلاصه پرېږدي.

بيا د خان بڼځي هغه ته څه خټين لوبښي هم ورکړل چې د ځان له پاره خپلې خوبښي خواره تيار کړي.

هغه د خان نه د يوې ورځې له پاره رخصت واخيست چې خپله بستره راوړي.

خان ومنل.

هغه هم د خپل اوسېدو پخواني ځای ته لاړ.

شپه يې البته تېره کړه، بيا سهار د خوبه پاڅېد او بستره يې څټ (شا) ته واچوه او د خان کور خوا ته، روان شو.

کړی وروسته د خان کلي ته ورسېد.

لمړی کلا او بيا کوټي ته د ننه شو.

بستره يې پر کټ کښېښوده.

بيا يې خپله بستره پر کټ اواره کړه.

پر بستري پرېوت او خپله ستوماني يې ونيوه.

گړی تېره شوه.

له ځايه پاڅېد.

خپلې زړې خپلې يې پر پښو کړې.

د کوټي نه د باندې شو.

دروازه يې وتړه.

کلا دروازي ته لاړ او بيا د کلا دروازي نه هم ووت.

دېرې خوا ته روان او بيا د جومات انگر ته يې ځان ورساوه.

الله څه نور اوزگار کسان هم ناست وو او غورو، توکو، تکالو کي

ډوب وو.

صودر هغوی ته نږدې شو.

سلام يې ورکړ.

هغوی هم د صودر سلام ته، وعلیکم و ويل.

بيا صودر و ويل:

کولای شم د تاسو خوا ته کښېښم؟

هغوی و ويل:

هوا!

دلته د شولو پر وانبو کښېنه.

صودر هم څه د شولو واینه یې تر پینو لاندې کړل.

څادر یې له اوږې واخیست او پر وانبو یې واچاوه.

بیا د نور په شان پر وانبو کښېناست.

هغوی د صودر نه پوښتنې پیل کړې.

ناست کسانو به پوښتنې کوي او صودر به ور ته، ځوابونه ویل.

څه وخت تېر شو.

یوه کس و ویل:

تاسو غوري کوي.

زه به کور ته لاړ شم او چای به راوړم.

صودر زمونږ مېلمه دی.

صودر مننه وکړه.

کس کور ته لاړ.

څو ډکيکي وروسته د چای پټنوس سره ورسېد.

خپل ځای ته لاړ او پټنوس یې خپل خوا ته کښېښود.

پيالي یې کنگال (اوکش، آبکش) کړې.

بیا یې په پیالو کې چای واچاوه.

يوه، يوه پيال له يې د هرکس، مخې ته کښېښوده.

بيا يې يوه پيال له هم خپلې مخې ته کښېښوده.

د گورې غاب يې د پطنوس نه راواخيست او هرکس ته يې گوره وړاندې کړه.

کسانو په وار سره د غاب نه لږه، لږه گوره واخيسته او چای په څښلو سره يې پيل کړ.

په ناستو کسانو کې يو سپين ږيری هم و.

هغه د صدر نه پوښتنه وکړه.

څو خامې هگې خورې شې؟

هغه و ويل:

تر شلو ډېرې.

بيا يې و پوښتل:

څو غوريه وريجي يا پلو خورې شې؟

صدر و ويل:

تر لسو غوريو پورې.

بيا يې و پوښتل:

شوروا څنگه؟

هغه و ويل:

پر بنوروا څوک مور شوی دی، ته هم عجیبي پوښتنې کوي.
بيا ټول، په خندا شوو.

په دې وخت کې هغه سپين ږيري کس و ويل:
زما په اند صودر بله ستونزه لري.

هغه سپوره خور شوی دی.

زه به خان صيب سره خبره وکړم تر څو هغه ته غور خواړه
ورکړي.

صودر و ويل:

غوري مري پر ما کومه اخېزه نه کوي.

مياشت مخکې مې يوه ارکاره د غوا غوري په نهاره څښلي و.

سپين ږيري و ويل:

ته رښتيا وايي.

خو!

و به گورو.

دا خبره ټول په ياد ولری.

هغوی تر ماښام لمونځ پوري البته ناست وو.

ټوکې او تکالې يې کوي.

ماښام لمونځ وخت ورسېد.

سپين بريري آذان وکړ.

بيا جمع تياره شوه.

قامه و ويل شوه او خلک په صفونو کې ودرېدل.

د جومات ملا امام هم لمونځ پيل کړ.

لمونځ خلاص او هر څوک خپلو کورونو ته لاړل.

صودر هم خپلې ټاکل شوي کوتي ته لاړ.

څو دکيکي وروسته د خان کوشني زوی هغه ته د شپي ډوډۍ راوړه.

هغوی سابه پاخه کړي وو.

د سابو غاب سره دوي د تناره ډوډۍ هم په دسترخان کې تاوي شوي وي.

صودر د خان له زويه غاب واخيست.

بيا يې دسترخوان اوار کړ.

غاب يې پر دسترخوان کښېښود.

بيا يې بسم الله و ويل او پر ډوډۍ خوراک يې، پيل کړ.

هغه په مزه، مزه ډوډۍ وخوره.

خو په ډوډۍ مور نه شو.

لږ ځنډ وروسته نورو گاونډيانو هغه ته هم کتغ او د تناره ډوډۍ راوړه.

صودر هغه هم وخوره.
بيا د خان زوی هغه ته چای راوړ.
هغه د چای په څښلو باندي پیل کړ.
چای يې وڅښه.
بيا يې کاسې پرېمينځي.
هغه يې يوې خوا ته کښېښودې.
دستر خوان يې هم ټول او د غابونو تر څنگ، کښېښود.
په دې وخت کې يوه پيشو دروازي نه سر د ننه کړ.
هغې په مياو، مياو ويلو پيل کړ.
صودر هغې ته و ويل:
پشتې!
خه ورکه شه!
زه په خپله مور نه شوم.
تا ته به څه درکړم.
نه په غاب او نه په دسترخوان کې، څه پاتې دي.
پيشو الله د دروازي اړخ ته غلې کښېناسته.
پښې يې و غزوې.
سر يې پر پښو کښېښود او صودر ته، په کتو شوه.

گري الته، پاتي شوه.

بيا له خايه اوچته شوه او د دروازي نه لري شوه.

ورو، ورو بل کور چي د بزگر و، روانه شوه.

صودر ډېر خواشيني شو.

خوخه يي د لاسه نه راتلل.

شپه شوه او هغه د کوتي درواز وټړه.

کټ ته لار.

خپل خای يي سم کړ.

پر کټ پرېوت.

بالبنت يي سر لاندي کړ.

خپل خادر يي پر خان کش کړ.

په سوچو، سوچو کي بيده شو.

سهار شو.

هغه د ملا آذان سره سم، د خوبه پاڅېد.

د کوتي نه و وت.

دروازه يي بنده کړه.

بيا کلا دروازي ته نږدې شو.

د کلا دروازه بنده (تړلې) وه.

د دروازي څټ ته ودرېد.

لږ ځنډ نه وه تېر شوی چې یو بزگر هم دروازي ته نږدې شو.

صودر هغه ته سلام ورکړ.

بزگر هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې له صودر نه پوښتنه وکړه.

دلته څه د پاره ولاړ یې؟

هغه و ویل:

د ملا په اذان، وینس شوم.

اوس غواړم اوداسه له پاره، د باندې لار شم.

بیا بزگر هغه ته دروازي د خلاصولو چل، و بنود.

صودر ډېر خوشحاله شو.

هغوی دواړه د کلا دروازي نه یوه ځای و وتل.

د هغوی نه وروسته نورو کسانو هم اوداسه له پاره د کلا نه د باندې شوو.

خلکو اودسونه وکړل او بیا جومات خوا ته لاړل.

ځنډ وروسته جمع تیاره او د کلي خلکولمونځونه ادا کړل.

څه خلک بېرته خپلو کورونو او ځیني نور د جومات انگر کې پر شولو واېسو کښېناستل.

بزگران خپلو ځمکو خواوو ته لارل تر څو د خپلو فصلونو حال او احوال واخلي.

خان هم د جومات انگر يوه ديوال ته تکیه وکړه.

د کلي سپين ږيري او څه نور کسان د هغه شاوخوا سره راټول او کښېناستل.

صودر هم البته ځان ورساوه او يوه اړخ ته کښېناست.

په دې وخت کې خان د صودر نه پوښتنه وکړه.

د شپي دې خوب وکړ؟

هغه و ويل:

هو صيب!

بيا په دې وخت کې سپين ږيري و پوښتل:

په ډوډۍ خو مور شوي؟

هغه و ويل:

مور خو نه شوم.

مگر څه ناڅه، چاره وشوه.

بيا خان سپين ږيري ته مخ وړاوه، او ويي ويل:

صودر به په خيټه مور کړای شوو؟

هغه و ويل:

هو صيب!

صودر سپوره خور شوی دی.

بايد هغه ته په کتغ کې ډېر غوري واچوو تر څو عادت شي.

نورو هم د سپين بربري خبره ومنه (تاييد) کړه.

بيا خان و ويل:

ستونزه لکه چې حل شوه.

سپين بربري په خندا شو.

په دې وخت کې يې د يوه کس کيسه خلکو ته بيان کړه، چې هغه په سترگو ليدلی و.

بيا خان و ويل:

هرڅوک چې صودر ته خواره راوري، بايد غور اوسي.

تولو ومنه.

د صودر خوارو توپير و موند.

خواره يې غور شوو.

هغه په خپل کار پيل کړ.

هغه به تر غرمې قولبه کوه.

غرمې به يې غويان خوشې کول.

بيا به يې هغوی ته واښه رېبل او د هغو مخي ته اچول.

وروسته به ډوډۍ ته، ته.

د ماسپښين اذان نه وروسته به يې غوايي اوبه کول.

بيا به يې د خان د کور لرگي ماتول.

مازيگر به يې د خان غوايي غوډلي ته، د ننه کول او پر آخور به يې تړل.

لږ وروسته به يې هغو ته واښه اچول.

څه وخت تېر شو.

د هغه خوراک تر کنترول لاندې راغی.

د نورو په شان به يې، درې وخت ډوډۍ خوره.

د هغه اشته د خامو هگيو سره لږه شوه.

تر دوي ډېرو هگۍ به يې نه شوي خوري.

په ريښتيا چې هغه سپوره خور شوی و.

څه وخت نور هم تېر شو.

د حاصلاتو وخت ورسېد.

غنم لو پيل شو.

صودر هم د غنمو لو پيل کړ.

پټي د ستريو ډک شوو.

بيا يې ستري ټولي او درمند ډاگ ته، و لېږدوي.

الته يې درمند جوړ او غويان يې پر درمن وتړل.

هغه به په گړيو غوبل واهه.

غنم ميده او د واښو نه، جلا شوو.

بيا يې غوبل خلاص کړ.

د مثلي وار، راورسېد.

بادونه لږ وو.

مثلي د خپل راشپيل او ښاخې (شاخې) سره د درمند په بادولو پيل کړ.

هغه به د غنمو بوس يوې او غنم به يې بلې خوا ته تولول.

درمند پاک او د تللو وخت ورسېد.

خان او د کلي سپين رپړی هم د درمند پر سر ودرېدل.

خان صودر ته غږ کړ.

لاړ شه!

د کور نه من تيره او تله (ترازو) راوړه!

هغه وويل:

سمه ده صيب!

بيا صودر ژر، ژر کلا ته، د ننه او د خان کور دروازي ته لاړ.

دروازه يې وټکوه.

د خان زوی دروازه، خلاصه او صودر ته يې سلام ورکړ.

صودر هم د خان زوی سلام ته، وعلیکم و ویل.

صودر و ویل:

ترازو او من تیره تر دروازي راوړه.

درمند تیار دی.

زه هغه د درمند تلو له پاره، درمند ډاگ ته وړم.

د خان زوی و ویل:

سمه ده!

ژر به يې راوړم.

د خان زوی کور ته، د ننه شو.

صودر د دروازی تر څټ ودرېد.

څو دکیکې لانه وې تېرې شوې چې د خان زوی ترازو او من تیره دروازي ته راوړه.

صودر ترازو او من تیره يې خان د زوی له لاسه واخیسته او د لوی کلا دروازي خوا ته روان شو.

هغه د کلانه ووت او درمند ډاگ خوا ته لاړ.

الته، خان د هغه په انتظار و.

صودر درمند ډاگ ته، ورسېد او سلام يې ورکړ.

خان د هغه سلام ته، و عليكم و ويل.
بيا يي ترازو او من د درمند خوا ته كېښودل.
خان سپين ږيري ته و ويل:
بسم الله كړه او پر تلوو يي پيل كړه.
هغه د درمند قبلي خوا ته لاړ.
الته يي ترازو كېښوده.
من يي هم د ترازو تر څنگ كښېښود.
بيا يوې ونې ته نږدې شو.
جب ته يي لاس د ننه كړ.
كوشني چاكو يي د جبهه راو ويست.
چاكو يي خلاص كړ.
د پاڼو ډكه كوشنې لښته يي د ونې نه را پرېكه كړه.
چاكو يي بېر ته بند كړ.
هغه يي بېر ته جب ته د ننه كړ.
لښته يي د ځانه سره واخيسته.
بيا درمند ته، نږدې شو.
لښته يي د درمند په منځ كې وتومبه (چوخه كړه).
مثلي ته يي غږ كړ.

راشپیل دې راکړه!

هغه راشپیل سپین بریري ته ورکړ.

هغه راشپیل په لاس کې و نیوه او خان ته یې و ویل:

اجازه ده؟

خان و ویل:

هو!

هغه راشپیل درمند ته د ننه او یوه اندازه غنم یې بې توله د مثلي برخه جلا کړه.

بیا یې مثلی ته و ویل:

همدومره، سمه ده؟

هغه و ویل:

هو!

کور دې ودان.

بیا یې خان ته و ویل:

ستا هم خوښه ده؟

هغه و ویل:

هو!

بیا ترازو یې واخیسته او من یې په کیني پلي کې کښېښود.

د ترازو راسته پله يې د غنمو درمند ته، د ننه کړه.

په کين لاس يې ترازو راپورته کړه.

بيا يې و ويل:

يو برکت نام خدا يو.

بيا يې دوپيمه او درپمه ترازو غنم وتلل.

پر هر وار تللو به يې، برکت کلمه استعمالوله.

بيا خان صودر ته و ويل:

اوس ته تله (ترازو) واخله او درمند وتله.

زه او سپين ريري به د غنمو شمېره ونيسو.

هغه و ويل:

سمه ده!

بيا سپين ريري ترازو پر حُمکي کښېښوده.

صودر ترازو په لاس کي ونيوه او پر تللو يې پيل کړ.

هم به هغه او هم به سپين ريري ويل:

... برکت نام خدا ... برکت.

هغه به يوه ترازو يوې خوا او څلور به يې بلې خوا اچوي.

چي يوه برخه به د صودر او څلور نورې به يې د خان برخه کېده.

غنم مخ په لږېدو شوو.

خان و ويل:

د ماشومانو لپکې ته دې پام وي.

هغوي ته برخه پرېږده.

بيا يې وليدل چې نهه لس منه غنم پاتې دي.

صودر ته يې و ويل:

تلل بس کړه!

لاړ شه او ماشومانو ته غږ کړه.

څه ماشومان له ورايه د لپکې په انتظار وو.

يوه کس و ويل:

صودر اکا!

ته دلته و ووسه، زه به نورو ماشومانو ته، غږ کړم.

ماشوم په منډه کلا ته د ننه شو او ماشومانو ته يې غږ کړ.

واړو الکانو او انجنو منډې پيل کړې.

ټولو درمند ډاگ ته ځانونه ورسول.

بيا خان غږ کړ:

نور څوک هم پاتې دي؟

ماشومانو و ويل:

نه!

بيا خان سپين ږيري ته و ويل:

ليکي پيل کړه.

هغه و ويل:

سمه ده!

بيا سپين ږيري ماشومانو ته و ويل:

په ليک کي ودرېږئ.

يو، يو را نږدې شئ.

ماشومان لږ لري ودرېدل.

هغوی به په وار سره نږدې کېدل او سپين ږيري به د هريوه الک او جلي په لمنو کي په لپو غنم اچول او کوبښن به يې کاوه چې په يوې اندازي غنم واچوي.

ماشومان خلاص او کورونو ته لاړل.

څه غنم نور هم پاتې شوو.

خان سپين ږيري ته و ويل:

نور يې هم ستا برخه.

سپين ږيري مننه وکړه.

بيا يې هغه ته و ويل:

زما د برخي نه هم پنځه منه وتله!

هغه هم د خان د برخي نه پنځه منه غنم و تلل.

غنم يې يوې خوا واچول.

بيا خان و ويل:

بوجي راواخلي او د غنمو نه يې ډکې کړي، بيا يې کورو ته د ننه کړي تر څو له سترگو (نظره) نه شي.

نورو د کلي ځوانانو هم په کې برخه واخيسته او په څو گړيو کې ټول غنم د ننه کړل.

بيا خان صودر ته و ويل:

خپل غنم دې خپلي کوتي ته يوسه.

سر له سبا نه خپل خرڅ (خرچه) په خپله وکړه.

هغه و ويل:

سمه ده!

غرمه شوه او کس خپل کور ته لاړ.

صودر څه غنم په کليوالو وپلورل او پيسې يې واخيستي.

هغه بازار ته لاړ او د کور اړين شيان يې وپېرېدل.

ځنډ وروسته سودا سره کور ته، ستون شو.

کتغ يې پوخ او ډوډي يې له کليوالو نه پور واخيسته.

د غرمې ډوډي يې په ماسپنين کې، وخوړه.

بيا يې څه غنم وتلل او ژرندې ته يې، يورل.

الته يې اوږه کړل.

بيا يې کور ته راوړل او يوه دهقان ته يې ورکړل.

دهقان به هغه ته پخې ټوټې ورکوي.

وختونه تېرېدل او د هغه ژوند هم مخ ته، ته.

په پسرلي کې به يې غنم او په مني کې به يې شولي اخیستي.

خان به د حاصلاتو په وخت کې هغه ته، د پنځمې يوه برخه غله ورکوه.

څه وخت نور هم تېر شو.

د صودر پسي ولسوالۍ نه، جلب راغی.

جلب د عسکري و.

خان جلب ولوست او د جلب راوړونکي ته يې و ويل:

سمه ده!

زه هغه سبا ته ولسوالي ته لېزم.

اوس به هغه خپل کالي ټول او بستره وتړي.

جلب راوړونکي پوليس و ويل:

سمه ده!

خو سبا به هرو مرو راضي چي کوماندان (قوماندان) صيب په غصه نه شي.

خان و ويل:

سمه ده!

ته سوچ مه کوه.

زه يې درليرم.

بيا خان هغه ته و ويل:

راشه!

ديري ته زما سره چای و څښه!

لاره ډېره او ته به ستومانه شوی وي.

کس هم ډېري ته لار.

خان هغه ته چای و غوښت (فرمایش ورکړ).

څه ځنډ وروسته شين چای راوړسېد.

د خان زوی کس ته چای په پيالي کې واچاوه او د گوري (گري) غاب يې هم ورته، نږدې کړ.

هغه پوره دوي پيالي چای په خوند سره وڅښه.

بيا يې د خان او ناست نورو کسانو نه، خدای پاماني واخيسته او بېرته ولسوالی خوا ته روان شو.

ورځ تېره او شپه شوه.

صودر دېر په سوچ (تشویش) کې و .

هغه دا سوچ کاوه چې عسکری نه وروسته به بیا چیرته دنده پیدا کړي .

ځکه هغه د خان او کلي نورو کسانو سره، بلد شوی و .

شپه سبا شوه .

هغه د نورو ورځو په شان وختي اوداسه ته لاړ .

لمونځ نه وروسته بېرته کوتي ته ستون او خپله بستره یې وټړه .

بیا یې چای دم او پر څینلو یې پیل کړ .

په دې وخت کې خان د هغه کوتي ته د ننه شو .

صودر په سوچ (چورت، چرت) کې ډوب و .

خان و پوښتل:

څه سوچ کوي؟

هغه و ویل:

اوس دلته بلد شوی وم .

عسکری نه وروسته به څه وکړم؟

خان و ویل:

عسکری نه وروسته به دلته راځي .

که ژوندی وم څه کار به درته، و مومم .

يا به درته ببرته د چوکي دهقانی درکړم.

هغه خوشحاله شو.

د خان نه يې مننه وکړه.

بيا يې خپله بستره د کوتې نه د باندي کړه.

د کلي نور کسان هم راټول شوو.

ټول خپه بنسکارېدل.

بيا يوه کس د هغه بستر شاته واچوه او د کلا دروازي نه يې د باندي کړه.

په دې وخت کې خان صودر ته و ويل.

د کوتې دروازه دې وټړه او کلف (قفل) يې کړه.

هغه دروازه وټړه او کلف (قفل) يې کړه.

بيا يې کلي خان ته ورکړه.

صودر و ويل:

په کوتې کې لږ اوږه او څه نور د پخولو شيان دي.

که چېرې کوم سوالگر راځي، مهرباني وکړئ هغه ته يې ورکړئ.

خان و ويل:

سمه !

ته سوچ مه کوه.

هر څه به سم، مخ ته لار شي.

بيا خان مخکي او نور کسان ور پسي شوو.

ټول د کلا دروازي نه د باندې شوو.

بيا د کلا دروازي اړخ ته ودرېدل.

صودر په وار سره د خان او نورو کليوالو سره خدای پاماني وکړه.

بيا يې غوښتل چې خپله بستره خټ (شا) ته واچوي.

په دې وخت کې خان وويل:

بستره به دی زمرک شا ته کړي او له تا سره به يې تر ولسوالۍ وپسي.

صودر وويل:

زمرک به په تکليف شي.

زمرک وويل:

نه!

څه تکليف؟

ته خو لکه زما اکا او نن ميلمه يې.

صودر وويل:

سمه ده!

څرنگه چې ستا خوبنه وي.

زمرک بستره شا ته کړه او روان شو.

صودر هم ور پسي شو.

خلک ولاړ او د هغوی ننداره يې کوه.

هغه په لاره روان و تر څو د سترگو نه پنا شوو.

خلک هم بېرته، څوک دېرې او څوک خپلو کړوندو خواوو ته روان شوو.

د صودر ځای خالی پاتې شو.

فصل په ځمکي کې ولاړ و.

شولې ورپېل شوي.

درمند شوي.

بيا د مثلي په مرسته (ذريعه) باد او پاکي شوي.

درمند و تلل شو.

د صودر برخه جلا شوه.

وريژې (وريجي) تيارې شوي.

د صودر برخه په کليوالو وپلورل شوه.

پيسې يې خان واخيستي او خپلې بنځې ته يې د ساتنې له پاره، ورکړي.

د هغه عسکري هم په پکتيا کې وه.

د عسکری موده هم په هغه وخت کې، دوي کاله وه.

هغه کولای شو چې په کال کې يو ځل کور ته لاړ شي.

کال تېر شو.

صودر هم کلي ته ستون شو.

ټول خوشحاله شو.

خان ورته د هغه برخه خرڅي کړو وريجو پيسې ورکړې.

صودر ډېر خوشحاله شو.

يوه اونې يې په خپلې کوټې کې تېره کړه.

خان او د کلي نورو کسانو به هغه ته ډوډۍ او نور خواړه ورکول.

اونې په چټکۍ سره، تېره شوه.

هغه ناچاره (مجبوره) و چې بېرته عسکري ته، لاړ شي.

بله شپه يې هم وکړه.

بيا سهار چای نه وروسته د کابل موټرو تم ځي خوا ته، روان شو.

گرې وروسته د کابل موټرو تم ځای ته، ورسېد.

په يوه بس کې و خوت.

کابل ته ورسېد.

شپه يې البته په يوه سماوار کې، تېره کړه.

سهار وختي له لمانځه نه وروسته د پکتيا موټر تم ځای خوا روان شو.

آله ورسېد.

غرمه نږدې وه.

آله يوه رستورانته ته د ننه شو.

د غرمې ډوډۍ يې په خوند سره وخوړه.

بيا يې د شين چای فرماينېت ورکړ.

چای يې هم وڅښه.

بيا نږدې جومات ته روان او لمونځ يې ادا کړل.

بيا اخوا دېخوا وگرځيد.

د پکتيا موټرو خوا ته لاړ.

آله په يوه بس کې کښېناست.

گرۍ تېره شوه.

بس ډک او موټر مخ پر پکتيا يې، حرکت وکړ.

بس لمړی لوگر و لايټ بيا گرديز ښار ته ورسېد.

ټول د موټر نه ښکته شوو.

هرکس خپلو کورونو خوا، روان شوو.

صودر هم خپلي قطعي خوا، روان شو.

په هغه لین کې موټر خورا لږ وو.
هغه ناچاره و چې، په پښو لار شي.
ماښام شو.

سپوږمې د خوار لسم ښکار بده.

اوا (هوا) روښانه وه.

لاره پوره، ښکار بده.

صودر درې گړۍ په پښو لار.

هغه خپلې قطعې ته ورسېد.

نظام قراول ته، نږدې شو.

الته ودرول شو.

هغه و ویل:

زه د دې قطعې عسکر یم او د رخصتۍ نه وروسته بېرته ستون شوی
یم.

بیا یې خپل اسناد د قراول عسکرو ته وښودل.

یوه عسکر اسناد و لوستل.

بیا یې د تلاشی نه وروسته، د ننوتو اجازه ورکړه.

هغه خپل ټولې ته لار.

بیا یې د نور عسکرو او ملگرو سره ولیدل.

د ټولو سره يې روغېر وکړ.

بيا خپل کاغوش ته لار.

خپلي بستر ته نږدې شو.

هغه ډېر ستړی شوی و.

خپل پنډ يې سر خوا ته کښېښود.

خان يې بستري کې واچوه.

بالښت يې تر سر لاندې کړ.

کمپله يې پر خان کش کړه.

څو دځيکي يې سوچونه و وهل.

په سوچو، سوچو کې بیده شو.

وختونه تېرېدل.

د هغه عسکري هم مخ په خلاصېدو شوه.

نږدې الله قومي جگړې پيل شوې.

هغه هم د نورو عسکرو سره يوه ځای د جگړې ډگر (ميدان) ته لار.

هغه ډېر چالاکه او زړور و.

تر نورو عسکرو دمخه شو.

هېڅ نه بېرېده.

هم به يې نزي کوي او هم به مخ ته، روان و.

د قومونو جنگيالي سره بېل شوو.
ډېرې يې حکومتي عسکرو ژوندي ونيول.
وسلې يې ترې واخيستي.
څه يې بنديان او څه يې وتېننېدل.
جگړه پای ته ورسېده.
عسکر بېرته خپلو قطعاتو ته لارل.
د قومونو مشران تحقیقات له پاره کابل ته وغوښتل شوو.
د صودر په قطعي کې غونډه جوړه شوه.
د جگړې قهرمانانو، ستاينه وشوه.
د جگړې شهيدانو له پاره د جنت دعا او ژوبلو کسانو ته د ښه صحت
غوښتنه وشوه.
صودر او نور زړورو عسکرو ته د ستاينليک تر څنگ، نقدي پيسې
هم ورکړ شوي.
صودر هم ډېر خوشحاله شو.
هغه درې زره د وخت پيسې تر لاسه کړي.
څه موده نوره هم تېره شوه.
هغه د عسکري نه، خلاص (ترخيص) شو.
خپله بستره يې وتره.

کالي يې غوند او اسناد يې په جب کې کښېښودل.
سهار وختي يې له ملگرو نه خدای پاماني واخيسته او مخ پر کابل
اډې، روان شو.
گرمه گردبېز ښار ته ورسېد.
بيا د کابل په موټر کې کښېناست.
شپه يې کابل ښار ته ورسوه.
شپه يې په رستورانټ کې تېره او سهار وختي د لغمان موټرو اډې
ته يې ځان ورساوه.
گرۍ يې الټه تېره او په يوه بس کې ځای پيدا کړ.
بستره يې د موټر په جنګلي کلکه وتړه.
مانډام خپلې ولسوالۍ ته ورسېد.
بستره يې د موټر نه کښته او د موټروان پېسي يې ورکړې.
بيا يې بستر شا ته واچوه او کلي ته روان شو.
ماسخوتن لمانځه اذانونه پيل شوو.
هغه ماسخوتن نا وخته کلی ته، ورسېد.
د کلا دروازه خلاصه وه.
هغه د ډبرې نه تېر او جومات خوا ته روان شو.
خلک د لمانځه نه خلاص شوي او په وتو وو.

کلیوالو صودر ولید.

صودر هم بستره پر ځمکي کېښوده.

روغیر پیل (شروع) شو.

کلیوال ټول خوشحاله شو.

څه ځنډ وروسته کلیوالو د هغه بستره راواخیسته او د هغه کوټي ته یې وپورته.

صودر په خوشحالی سره خپلي کوټي ته، ننوت.

بستره یې پر کټ اواره کړه.

کلیوالو هغه ته ډوډی او چای راوړ.

هغه په خوند سره ډوډی وخوره.

بیا یې چای وڅښه.

ځنډ وروسته بیده شو.

سهار وختي له خوبه پاڅېد.

د اوداسه او لمانځه له پاره د باندي ووت.

لمونځ یې په جمع ادا کړ.

خان هم لمانځه ته راغلی و.

د صدو په لیدو سره ډېر خوشحاله شو.

بیا یې د سپین ریري پوښتنه وکړه.

خان و ويل:

هغه دوي مياشتي دمخه ومړ.

خدای دې ورته جنت په نصیب کي.

هغه ډیر بڼه سړی و.

صودر د هغه په مرگ ډېر خپه شو.

بیا صودر د جومات په انگر کي ستون او د خلکو سره يي د عسکری
او جگړې کيسې پیل کړې.

کيسو ډېر وخت و نیو.

بیا خان ورته و ويل:

ته کولای شی خپلې کوتې کي پاتي شي.

دنده به دې هماغه وي.

صودر ډېر خوشحاله شو.

کال تېر شو.

خان د نورو کسانو په مرستي سره، هغه ته کوژده وکړه.

کال وروسته يي هغه ته واده هم وکړ.

د صودر کور ودان شو.

کال وروسته يي زوی هم دې نړۍ (دنیا) ته راغی.

خوشحالي يي لا ډېره شوه.

په سيمې کې حالات گډوډ شوو.
خان د سيمې نه ښار ته کډه وکړه.
خان صودر ته ځمکه اجاره ور کړه.
بيا يې ځای ورته بدل او هغه يې خپل انگر ته انتقال کړ.
الته يې ورته دوي خونې ورکړې.
هغه ته يې دنده وسپاره ترڅو د غويانو، خوسيانو، چرگانو، بتکوو او
فيل مرغانو نه هم ساتنه وکړي.
هغه په ورين تندي و منه.
کال بل هم تېر شو.
خان ناروغه شو.
زامنو يې هغه گاونډ هېواد ته د درملني له پاره بوته.
څو مياشي يې د هغه درملنه وکړه.
هغه د سرطان په ناروغۍ اخته شوی و.
دوي واره يې عمليات وکړ.
خو روغ نه شو او مياشت وروسته ومړ.
ځامنو يې د هغه مړي بېر ته کلي ته راوړ.
الته يې د هغوي په پلارنۍ اديري کې بنځ کړ.
صودر د خان په مرگ ډير خپه شو.

هغه ورته په لمنخونو کي د جنت، دعا کوه.
کال بل هم تېر شو.
په کلیو کي حالات نور هم کرکېچن شوو.
صودر هم مجبوره شو چې د نورو کروندگرو په شان سیمه پرېزي.
خلک د کلیو نه بنارونو ته لاړل.
بد بختي پیل شوه.
حُمکي شاري شوي.
حکومت بدلون وموند.
خلک د بنارونه نه هم، نورو گاوند هیوادونو ته کډه شوو.
د خان حُامن هم کابل ته کډه شوو.
الته یې حکومتي دندې تر لاسه کړې.
کله نا کله به یې د حُمکو پوښتنې کوي.
الته تگ د ستونخو سره وه.
هرې خوا نلونه راشنه شوي وو.
د حُمکو پیژندنه هم آسانه کار نه و.
صودر د خان کلا کلف او خدای ته یې وسپاره.
هغه هم د خپلي کورنۍ سره وختي له خوبه پاڅېد.
کالي، مالي یې راتول کړل.

د يو کس نه يې دوي خره راسوتل او خپل کالي يې پرې بار کړ.
هغه هم د حينو کسانو په شان گاونډ هېواد ته کډه شو.

پای

د چاپ شويو کتابونو لیست

۱. معماري افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتيد انستيتوت های تخنيكي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنيك (گامی به سوی دنيای انجيري) جلد اول
۵. رسم تخنيك (گامی به سوی دنيای انجيري) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري (بخش اداري)
۷. معماري اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماري شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقليم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه / دنيای انجيري
۱۲. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقيقي با مقياس معماري
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماري و مهندسي
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنيا نگذاري اولين مساجد توسط افغانها در آسترليا
۱۸. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گدوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینیری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه گړۍ کې (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کې (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گړي ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د میني تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او گړندۍ
کړنلاره د معمارانو او اېنجنیرانو (انجنیرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد سوم)
۵۹. سيدو او عيدو - د کوشنيوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوې** (پښتو ناول)
۶۱. د خاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کيسې)

۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. دارونکی سپلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
۶۹. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونی ملا (پښتو ناول)
۷۳. ځوان شهید (پښتو ناول)
۷۴. توده برستن (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند خوږې او ترڅې (پښتو ناول)
۷۸. الماء [دیارس کلنه فلسطینی انجلی تر نړېدلې ودانۍ (پښتو
بهرنۍ ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دینی مولوي صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاریگر (پښتو ناول)
۸۲. د خاورو لاندې ښار (د عینک مسو کان ته څېرمه)
۸۳. شهرۍ زیر خاک (نزدیک معدن مس عینک)
۸۴. ساختمان های کانتینری
۸۵. کانتینري ودانۍ

Architecture of Buddhist temple in Kabul city	۸۶
بنکلي هوسی (پښتو کيسه)	۸۷
خره بيزو (پښتو کيسه)	۸۸
سور تنور (پښتو ناول)	۸۹
سپين کارغه (پښتو داستان)	۹۰
لپونی لپوه (پښتو داستان)	۹۱
بندي مرغه (پښتو داستان)	۹۲
بي وخته سېلاب (پښتو ناول)	۹۳
ملا نصرالدين سره د دوکي پایله (پښتو ناول)	۹۴
د پوی بهلول غوره پرېکړه (پښتو داستان)	۹۵
د کابل ښار لمړي گمرک اداري ودانۍ معماري	۹۶
ناکامه مينه (پښتو ناول)	۹۷
سنگلاخ دره او معماري	۹۸
عشق در کانتینر ها (ناول به زبان دری)	۹۹
مادل اندازه گیری اسلامی	۱۰۰
په گاوند هېواد کې زړه بایلل (پښتو ناول)	۱۰۱
بازی ها و سپورت های محلی مردم افغانستان - جلد اول	۱۰۲
منار های غزنی - گذشته و حال	۱۰۳
توري چشمي (عينکي) پښتو ناول	۱۰۴
د چک ولسوالۍ نه (۹) برجه کلا	۱۰۵
د یوې شپې ناوې (بهرنی پښتو ناول)	۱۰۶
ښکلا (پښتو ناول)	۱۰۷
د نارنج غونډۍ	۱۰۸
د چوکي دهقان (بزرگ، کروندگر)	۱۰۹

د کار لاندې کتابونو لیست

۱. هنر خطاطی و میناتورۍ در مراد خانی
۲. هنر کلالی در مرادخانی
۳. بی وخته باران
۴. د ژوند پای

د وخت او امکان په صورت کي

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar
Date: January / February 2029

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**